kui temma ſannad mitte keik wiſi pärraſt ei peaks ollema, ſeſt et temma elloaega ramatutte kallal on istunud ja ei ellades würstide ette ep olle ſanud. Teiſeks andis temma omma kirjadeſt nenda otſuſt: Minno kirjad on kolme ſuggu. Teistes minna ollen usko ſelletanud, neid ei woi minna mitte walleks aiada. Teistes ollen Roma kirriko seggaſed oppetuſed ſoitelnud, egga nendege pärraſt ei woi minna nüüd teiſiti räkida. Teistes ollen minna monne mu mehhega waidelnud, kes julges Roma kirriko wäggiwaldſet wallitſuſt kita, egga ſeddage ei woi minna mitte walleks aiada. Agga kui peaks middage ollema, mis minna wastaokſa ollekſin öppetanud, ſedda pallun mulle prohwetide ning apoſtlide kirjadeſt näidata ning öige tele mind juhhatada. Räkis meeſ need ſannad esmalt ſakſakele, ja pärraſt laddinakele. Agga paawsſti poolt olli ka üks ſuur piiskop würstide hulka läkkitud, kes usso kulamiſt ja kohhutmoiſtmiſt hästi piddi korda ſaatma. Ses ſamma räkis äkkitſelt wahhele ja ütles: Otſekohhest wastuſt on tarwis; emba tumba, kas tahhad ommad kirjad walleks aiada, woi mitte? ütle jah woi ei! — Noh! ſiis tõstis Lutherus omma heält, ja kostis: Et keiſerlik majeſteet ja ſured würstid tahtwad otſekohhest ſelget wastuſt, ſiis annan minna ſeſuggust, kelleſt ei ambo egge sarwid pea leitama, (ſe on: kellel middagi laitmiſt ei pea ollema) ſedda wiſt:

„Olgo et mind pühha kirja tunnistusſe ehk mu ſelge ſanna läbbi ärrawoidetakſe ja ſüüd minnuſt leitakſe, muido ei woi egga tahha minna middage walleks aiada, ſeſt ei ſänni egga kölba ſüddame-tunnistusſe wasts tehha. Sün ma ſeiſan. Ei ma woi muido. Jummal aitko mind. Amen!“

Keik kuuljad pannid immeks ſedda otſekohhest, kindla-uſklikko, ja kartmatta meelt, misga Lutherus needſammad ſannad ülles-räkis, ja need würstid, kes temma pole hoidſid, römustaſid temma pärraſt wägga, iſeſärranis temma mawallitſeja, kes ka würs-